

Вторият войник. — Ще ни ^{кажат, като куча.} ~~направят на крестоносци, на куча.~~

Орlando. - Вие сте поетъ, господарю, и ^{не обичате} ~~не обичате~~ закона?

Третият войникъ. - И за това не ^{биха} ~~трябвало~~ да се стреля!

Будкеджията. - ~~Книжечен вносен петък~~ ^{да} може да се из-
_{МЗ}

Селянинътъ. — Имамъ жена съ петъ деца.

Орландо. — Там, ~~където~~ ^{където} се ~~зачитат~~ ^{престъпва} законът, хората са неспокойни. Всеки гражданин става плячка на всички други. Човек се разхожда по улиците, ~~заплашва~~ ^е а сякаш — въ девствени гори. Братята ви предават, приятелите ви отблъват и вие разчитате само на своята хитрост и на своята подлост. Знае се, че осядните ще осядат невинния, че критиците ще похвалят лошите книги и че ~~зависимостта~~ ^{зависимостта} на крадците ще станат мини-стри. Кога искате хората да ~~намерят~~ ^{намерят} свободно време, за ~~да~~ ^{намерят} ~~намерят~~ ^{намерят}? Как искате, ~~че~~ ^{ако} ~~още~~ ^{още} ~~може~~ ^{може} да има ~~поети~~ ^{поети}?

Здравчава се. Червентъ лъчъ освѣтява Регента.

Орландо. - ^{Вас ли} вие е освѣтляватъ от червено, а вие „Госпо-
дарю, не виждате, че управявате една страна съ величествена скръбь! По-
гледайте тоя несчастенъ градъ, много ^{хубавъ} облянъ въ мраморъ, разязданъ
отъ завистъ, ^{обитанъ} разкъсанъ, ^{не б} опустѣлъ. Неговото величие го раз-
сипва. Както ~~ябълка~~ ябълка, увиснала отъ плодъ. Подоветъ хупятъ клонъ ^{и падатъ}.